

ŽIVOT VIRY

Proměna
společnosti
evangeliem

M. Klesnil:
kazatel mezi
bezdomovci
/ 8

příběh:
„Bůh mě poslal
na TikTok“
/ 18

Poprava
27 pánů –
týká se nás to?
/ 20

Ztracený rok?

Ohlédnutí
za lock-
downem

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4 Zbožnost
(ne)všedních dní**
Dalimil Staněk

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

- 6 Uzdravující bláto
v ruce Kristově**
Daniel Spratek

ROZHOVOR

- 8 Věřících bezdomovců
znám docela dost**
Michal Klesnil

TÉMA: ZTRACENÝ ROK?

- 12 Ztratili jsme rok?
A co dál?**
Pavel Černý
- 14 Život vzhůru nohama**
Andrea Jarošová,
Kateřina Čáková,
Petr Fulier
- 16 Jak jsem se učila plavat**
Ludmila Pohanková
- 17 Když učitelka žongluje**
Lucie Zídková

MŮJ PŘÍBĚH

- 18 „Poslal jsem tě na TikTok“**
Kateřina Řezníčková
- 19 Užitečná z gauče**
Johana Ondráčková

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

- 20 400 let od staroměstské
exekuce**
Tomáš Ditttrich

NAD BIBLÍ

- 23 Z čeho se radoval
král David**
Stanislav Kaczmarczyk

RECENZE

- 24 Ve víru evoluce**
Vít Šmajstrla

PŘIPRAVUJEME

- „Líbí se mi muži –
a moje manželka“
příběh věřícího
homosexuála
- Co když mi dítě řekne,
že je gay?
- svědectví:
Překvapilo mě,
že Bůh je taky duch
- Jaké to je, být křesťan
v Turecku?

4 Zbožnost všedních dní Posvátno, které zakoušíme smysly

8 Multifunkční kazatel Michal Klesnil se neštítí bezdomovců ani mládežníků

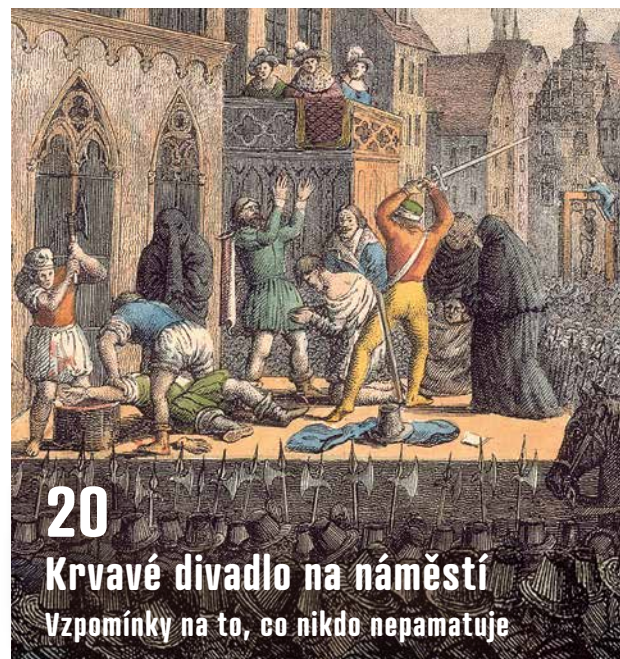
17 Když učitelka žongluje zážitky z distanční výuky

6 Kázal, i když to měl zakázáno vzpomínky na Stanislava Kaczmarczyka

14 Lockdown s tygrem za zády pohled křesťanských psychologů

20 Krvavé divadlo na náměstí Vzpomínky na to, co nikdo nepamatuje

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.

KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. číslo 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**:
Knihkupectvo Jonatán, Legionárska 2,
811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040,
e-mail: jonatan@vvh.sk, web: www.jonatan.vvh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky:
Diakonie ČCE, tel.: 222 316 306, szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Mgr. Kateřina Coufalová, Ing. arch. Tomáš Dittrich
Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová
Sazba: Ondřej Purnr

Korektury: Mgr. Kateřina Coufalová, Zdenka Brázdilová,
Mgr. Hana Zahradníčková

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,
web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147, MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možnosti, s 50% příplatkem.
Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslat příspěvky krátkit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Vydávání podpořili

QUANTUM | **RENOMIA NETWORK**

Milý čtenáři,

po celá léta poklidně plynoucí vodu našich životů loni na jaře nebyvalým způsobem zčeřil příchod nového koronaviru. Chvilí jsme si mysleli, že je to (jako mnohokrát předtím) problém kdesi na druhém konci světa a že se nás to netýká, ale brzy nás realita vyvedla z omylu. Bohoslužby byly zakázány, koncerty, konference a semináře zrušeny (o zavřených restauracích, kinech a obchodech nemluvě), mnozí z nás začali pracovat z domu. Zůstali jsme v izolaci jen se svými nejbližšími. V létě jsme si dělali naděje, že už to snad máme za sebou, ale o to tvrději nás zasáhla další vlna epidemie na podzim – a pak další počátkem tohoto roku. Teď, s přicházejícím létem (a hlavně s rostoucí proočkovanosť) se konečně zdá, že se tahle celospolečenská životní kapitola pomalu uzavírá.

Pro někoho to byl rok plný bojů a bolesti. Někdo prodělal těžký covid a nese si následky, některé vztahy byly podrobeny mimořádné zkoušce, nejeeden člověk přišel o práci, nebo dokonce o někoho, koho měl rád. Pro další lidi to byl ztracený čas, jejich plány přišly vniveč a dlouhodobé úsilí nepřineslo očekávané ovoce. Jiní v sobě objevili dosud netušené talenty, něco nového se naučili nebo našli způsob, jak být prospěšni pro své okolí, a období nečekaného zastavení dobře využili. A o introverttech se žertuje, že to pro ně byly nejšťastnější měsíce v životě, na které budou nadosmrti nostalgicky vzpomínat.

Zaujal mě britský průzkum, podle kterého se bude přibližně půlce tamních obyvatel po lockdownu z nějakého důvodu stýskat. U nás podobné věci asi nikdo nezjišťoval, ale myslím, že česká čísla by se od těch britských nejspíš příliš nelišila. Loni v březnu jsme byli přinuceni radikálně změnit životní styl. Byla to sice změna dobrovolná, ale trvala docela dlouho – a mnozí jsme si na ni mezitím zvykli. Co uděláme teď? Bude všechno jako dřív? Dal nám uplynulý rok něco, co si stojí za to podržet? Pokusil jsem se udělat si malou osobní rekapitulaci.

Vzpomínám, jak jsme si s manželkou před pár lety občas (asi i s určitou dávkou alibismu) trochu stýskali, že žijeme v úspěšné době a že spolu jako rodina trávíme mnohem méně času než třeba naši předkové někdy před 200 lety. Tehdy spali všichni v jedné světnici, rodiče chodili i s dětmi na pole nebo do lesa, jedli spolu, měli čas si povídat... Najednou jsme do podobné situace spadli taky. A museli jsme se v ní naučit fungovat. Naše děti – momentálně obě na víceletém gymnáziu – zůstaly několik měsíců na distanční výuce a my rodiče jsme přešli na home office. Za to, že jsme mnohem častěji obědvali či večereli společně a při tom si povíдали (někdy o věcech důležitých, častěji o hloupostech), jsem vděčný. Pravda, netrávili jsme celé dny v jedné místnosti. Díky Bohu žijeme v bytě 3+kk, staršímu synovi jsme dali pracovní stůl do ložnice, dcera se učila v dětském pokoji a my rodiče jsme měli počítače v obýváku, takže jsme se navzájem tolik nerušili. Pokud ovšem některé z našich dospívajících dětí nerozrazilo dveře s dramatickými výkřiky typu „Ta wifina je postižená! Furt mi to padá!“ nebo „Já tu chemii fakt nechápu, kašlu na to! Stejně to v životě nepoužiji!“

ju!“, popř. „Učitelé nám dávají nesmyslné úkoly a nedá se to stihnout. Prostě to neodevzdám!“. Tyhle situace mi nejspíš chybět nebudou (i když, uvidíme – vzpomínky prý všechno přelakují narůžovo).

Naučili jsme se pracovat na dálku a používat videohovory nejen k poradám, ale i k občasným „návštěvám“ s příbuznými a přáteli; ušetřili jsme čas, který bychom trávili každodenní cestou do zaměstnání a zpět, na druhou stranu jsem byl občas „v práci“ od dopoledního vykulení z postele

Bude se nám stýskat po lockdownu?

až do noci... Taky jsme se ženou, někdy dokonce i s dětmi, začali v zájmu zachování duševního zdraví chodit téměř pravidelně na procházky. Myslím, že to našemu vztahu prospělo. Snad to v běžném režimu úplně neskončí.

A duchovní život? S manželkou jsme měli loni mnoho týdnů nastavený budík na pravé poledne a denně jsme se přimlouvali za naši zemi. Jinak pro nás celostátní karanténa neznamenala velkou změnu. Rutina večerních rodinných modliteb zůstala. Najít si čas pro osobní čtení Bible bylo snazší; teď bude nejspíš potřeba, abych vyvinul větší úsilí. A budeme si muset znovu zvyknout vstávat v neděli dřív – snídat během bohoslužeb (které jsme v posledních měsících sledovali on-line) už asi nebude možné.

Co se tedy změní? David Novák na Facebooku na podobné téma napsal: „Pokud jste zažili nějakou těžkou nemoc, možná máte podobnou zkušenost jako já. Smiluje-li se nad vámi Bůh a vy to přežijete, dáváte si předsevzetí, že změníte životní právu, budete se více věnovat blízkým, budete trávit více času s Bohem atd. Něco změníte, ale po čase zpravidla zapadnete do starých kolejí. Prostě vám otrne. Vtáhne vás práce, povinnosti, tlak okolí nebo více či méně často neodoláte a dáte si nezdravé jídlo. Síla našich návyků a někdy i zlozvyků je velká. ... Pokud nemáme silnou vůli, ani drsná zkušenost nás sama o sobě nezmění. Obávám se, že podobně to dopadne po pandemii.“

Je to na nás. Každé vykojení může být příležitostí pro změnu, aspoň malou. Ohlédnout se a vyhodnotit klady a záporny uplynulého roku je prvním předpokladem pro to, abychom mohli nově kalibrovat kurz. Zkusme se zamyslet, o co stojí za to zabojovat, v čem můžeme najet na jinou výhybku. Ať nám to pozitivní, co si můžeme z lockdownu odnést, neproteče mezi prsty.

Tomáš Coufal

Tomáš Coufal